

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.447 van 24 mei 2017
in de zaak A. 221.986/XIV-37.388**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marthe Van Beurden
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Emiel Banningstraat 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 april 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 183.633 van 9 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 april 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ over hervormingsbevoegdheid beschikt. Te dezen oordeelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dat de door verzoeker neergelegde afdrucken van chatgesprekken de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn geaardheid en het daarmee verbonden asielrelaas niet kunnen weerleggen nu er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht omdat ze niet zijn voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen en omdat ze gemakkelijk kunnen worden geësceneerd. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op zijn ter terechtzitting aangevoerde argument dat de conversaties werden gevoerd *in tempore non suspecto* doet aan die vaststelling geen afbreuk. Verzoekers redenering dat “het bestreden arrest onomwonden [stelt] dat [hij] homoseksuele contacten heeft onderhouden, waaruit impliciet kan worden afgeleid dat [hij] wel degelijk als homoseksueel geaard wordt beschouwd” mist bovendien feitelijke grondslag. Waar verzoeker wijst op “de materiële vergissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gemaakt daar waar [h]ij steeds in vrouwelijke termen over verzoeker spreekt” moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest telkens verwijst naar “verzoekende partij”. Het woord “partij” is vrouwelijk zodat het gebruik van “haar” en “zij” geenszins wijst op het geslacht van verzoeker in kwestie. Verzoekers relatie met zijn Belgische vriend werd reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag onderzocht waarbij toen werd vastgesteld dat hun aanvraag tot wettelijke samenwoning werd geweigerd omdat de bevoegde diensten van oordeel zijn dat het een schijnrelatie betreft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende aldus in het thans bestreden arrest tegen een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag daarover niet opnieuw te motiveren. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4.1 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, staat de daarin vervatte samenwerkingsplicht er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dient aan te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze stellen dat verzoeker “[m]et een ‘diagnose’ vreemde gedragingen die doen denken aan autisme, vastgesteld door de partner van verzoekende partij, [...] niet aannemelijk [maakt] dat [h]ij met ernstige psychische problemen kampt” en dat het feit dat “een afspraak werd vastgelegd bij de VZW Gouverneur Van Kinsbergen, maar dat er slechts effectief een afspraak kan gegeven worden in het voorjaar van 2018” daar geen afbreuk aan doet. Verzoeker gaat eraan voorbij

dat volgens de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven “indien de door verzoeker [...] aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn”. Te dezen is er geen sprake van elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel op grond van een aantal rapporten aanvoert dat “[h]et repatriëren van verzoeker [...] onder het verbod van refoulement [zal] vallen en een schending [zal] inhouden van artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens” raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat “voorliggende behandeling [...], het veelvuldig en hardnekkig ontkennen van zijn seksuele geaardheid, [...] een vernederende behandeling in[houdt]” geeft hij een nieuwe invulling aan het middel dat hij heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het betreft in die zin dan ook een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie.

Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig mei tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams